

ΑΝΟΙΚΤΗ ΕΠΙΣΤΟΛΗ

ΤΟΥ Κ. ΙΩΑΝΝΟΥ Γ. ΘΕΟΤΟΚΗ

ΠΡΟΣ

ΑΝΑΣΚΕΥΗΝ ΤΟΥ ΣΥΚΟΦΑΝΤΙΚΟΥ ΚΑΤΑΣΚΕΥΑΣΜΑΤΟΣ ΤΟΥ ΔΗΜΟΣΙΕΥΘΕΝΤΟΣ ΕΙΣ ΤΑ "ΚΕΡΚΥΡΑ" ΚΑ ΝΕΑ,

Κέρκυρα τῆ 2 Μαΐου 1945

Διὰ τὴν ἀπλὴν καὶ μόνον τῆς ἀληθείας ἀποκατάστασιν καὶ πρὸς ἀνασκευὴν τοῦ εἰς βῆρος μου ΑΝΥΠΟΓΡΑΦΟΥ συκοφαντικοῦ κατασκευάσματος τὸ ὁποῖον δῆθεν «ἐκ καθήκοντος πολιτικῆς ἀμεροληψίας» (!) ἐδημοσιεύθη εἰς τὸ φύλλον «ΚΕΡΚΥΡΑ-ΚΑ ΝΕΑ» τῆς 29ης Ἀπριλίου ἐ. ἔ., ἀνακοινῶ τὰ ἑξῆς:

Πρὸς τὸν στερούμενον ἀνδρισμοῦ κατασκευαστὴν τοῦ δημοσιεύματος ἐκείνου, — ἀποκυήματος λιαν ὑπόπτου συνεργασίας, — εἰς τὸ ὁποῖον δὲν ἐτόλμησε νὰ θέσῃ τὴν ὑπογραφήν του, δὲν θὰ κάμω ποτὲ τὴν τιμὴν νὰ δώσω οἰανδήποτε ἀπάντησιν.

Ἐκ τούτου ἀπευθύνομαι μόνον πρὸς τοὺς ἀγαπητοὺς μου Συμπόλιτας, μετὰ 10ετῆ ὑποχρεωτικὴν σιωπὴν, διὰ νὰ γνωρίσω πρὸς αὐτοὺς τὴν πραγματικότητά καὶ τὴν ἀλήθειαν τὴν ὁποῖαν ἐπὶ τοσοῦτον χρόνον διέστρεψαν καὶ ἐκακοποίησαν, διάφοροι ἔχθροι καὶ ἀσπονδοὶ φίλοι μου διὰ λόγους κομματικῆς εὐτελείας καὶ συμφεροντολογικῆς συναλλαγῆς.

ΤΟ ΛΑΪΚΟΝ ΚΟΜΜΑ ἀνασυσταθὲν κατὰ τὰ μέσα Φαρίου ἐ. ἔ. πρὸς ἐξυπηρέτησιν τῶν Ἐθνικῶν καὶ μόνον συμφερόντων, εἰς τὴν Διοικουσαν τοῦ ὁποῖου Ἐπιτροπὴν ἔχω τὴν τιμὴν νὰ μετέχω, σαφῶς ἔχει καθορίσει τὴν πολιτικὴν τὴν ὁποῖαν θὰ τηρήσῃ ἐφ' ὧν τῶν Ἐθνικῶν ζητημάτων, καὶ ὅταν ἡ ὥρα ἐπέλθῃ ὁ Ἐλεύθερος Ἑλληνικὸς Λαὸς θὰ κρίνῃ κατὰ πόσον ἡ πολιτικὴ αὕτη ὑπῆρξεν ἐξυπηρετικὴ τῶν συμφερόντων τῆς Πατρίδος μας.

Ὡς πρὸς τὴν πολιτικὴν τὴν ὁποῖαν ἠκολούθησε τὸ ὑπ' ἐμὲ ΕΘΝΙΚΟΝ ΛΑΪΚΟΝ ΚΟΜΜΑ κατὰ τὸ ἔτος 1935, ὑπάρχει ἡ δεδηλωμένη Λαϊκὴ ἐτυμηγορία τοῦ 1936, ἡ ὁποία πλήρως ἐδικαίωσε τοὺς ἀγῶνάς μας.

Καθ' ὅλην τὴν πολιτικὴν μου ζωὴν ἢ ἐν γένει δρᾶσις μου εἶναι εἰς πάντας γνωστὴ. Κατὰ τὸ μέτρον τῶν δυνάμεών μου ἐξυπηρέτησα πάντοτε καὶ τὴν Πατρίδα μου, καὶ τοὺς συμπολίτας μου, καὶ τὴν κοινωνίαν ἐν γένει καὶ οὐδέποτε ἐνδιεφέρθη διὰ τὰς προσωπικὰς μου ἀνάγκας, καὶ τὰ προσωπικά μου συμφέροντα, ὡς εὐτελεῖς καὶ ταπεινοὶ συκοφάνται θέλουσιν ἤδη εἰς ἐμὲ νὰ ἀποδώσωσιν.

Ἡ ἀγαπητὴ μου Κέρκυρα κάλλιον παντὸς ἄλλου γνωρίζει ἐξεπλήρωσα πάντοτε τὸ καθήκον μου, καὶ ὡς Ἰωάννης Θεοτόκης — καὶ ὡς Ἀντιπρόεδρος τῆς Κυβερνήσεως — καὶ ὡς Ὑπουργός — καὶ ὡς Ἀρχηγὸς Κόμματος.

Γνωρίζει ἐπίσης ἂν αἰετοῦ διεχειρίσθην τιμῶς τὰ εἰς ἐμὲ ἀνατεθέντα δημόσια Λειτουργήματα.

Γνωρίζει ἀκόμη ὅτι ὑπῆρξα, εἶμαι καὶ θὰ εἶμαι τὴν ψυχὴν καὶ τὰ αἰσθήματα πραγματικῶς «Δημοκράτης» διότι ἐσεβάσθην πάντοτε τὴν Λαϊκὴν ἐτυμηγορίαν.

Ἐλαχίστην ἀξίαν καὶ σημασίαν ἔχει δι' ἕνα πραγματικὸν ΔΗΜΟΚΡΑΤΗΝ ἐὰν τὸ πολίτευμα τῆς χώρας του εἶναι Βασιλευμένη ἢ Ἀβασίλευτος Δημοκρατία, ἐξεταζομένου μόνου τοῦ συμφέροντος τῆς Πατρίδος κατὰ τὰς ἐκάστοτε ἐμφανιζόμενας περιπτώσεις. Διότι, ὡς γνωστόν, δὲν ἐδημιουργήθησαν τὰ κράτη διὰ νὰ ἐξυπηρετήσωσι τὰ πολιτεύματα, ἀλλὰ τὰ πολιτεύματα ἵνα ἀναδείξωσι τὰ κράτη. Ἐκ τούτου καὶ αὐτὸς ὁ Ἐλεύθερος Βενιζέλος κατὰ τὸ ἔτος 1935 εἶχε ταχθῆ ὑπὲρ τῆς ἐπανόδου τοῦ Βασιλέως Γεωργίου.

Ἐνεκα τούτου καὶ ἐγὼ καίτοι αἰετοῦ ὑπῆρξα ἀντίθετος πρὸς τὰς Συνταγματικὰς παρεκβάσεις τοῦ Ἰωάννου Μεταξᾶ καὶ εἶχον ὑποδείξει τὴν ἔγκαιρον ἔνταξιν ἐντὸς τῶν Συνταγματικῶν ὁρίων, ἀπὸ τοῦ τόπου τῆς ἐξορίας μου καὶ κατὰ τὸν Ἑλληνοϊταλικὸν πόλεμον δὲν παρέλειψα καὶ τότε «νὰ ταχθῶ παρὰ τὸ πλεῖρον τῆς Α. Μ. τοῦ Βασιλέως ἐπ' ἀγαθῶ τῆς ἀγωνιζομένης μας Πατρίδος».

Πιστεύω ὅθεν ἀκραδάντως ὅτι καὶ ἐπὶ τούτου ἡ τελευταία μου ἐν τῷ συνόλω στάσις δὲν ἀποτελεῖ πρᾶξιν κατακριτέαν, ἀλλὰ πρᾶξιν ἀνωτέρου ἠθικοῦ καὶ ψυχικοῦ περιεχομένου, καὶ ἀξίαν παντὸς ἐπαίνου.

Ἐπὶ δὲ τοῦ εἰς ἐμὲ ἐν γνώσει ψευδῶς ἀποδομένου ὅτι δῆθεν ἐδήλωσα ποτὲ εἰς φίλους μου «ὅτι τὸ συμφέρον τῆς Ἑλλάδος ἐπέβαλλε στενὴν συνεργασίαν μετὰ τὸν Ἀξονά, ἐφ' ὅσον ἀπεκλείετο ὁποιαδήποτε πιθανότης συμμαχικῆς νίκης» ἄς πληροφωρηθῶσιν ἤδη διὰ πρώτην φοράν οἱ ἀγαπητοὶ μου συμπολίται τὰς ἐν τῷ συνόλω καὶ ἐπὶ τούτου ἐνεργείας μου.

Ἐγὼ ὑπῆρξα εἰς ἐκ τῶν κυρίων συντελεσθῶν ὅπως ἡ Ἑλλάς ταχθῆ παρὰ τὸ πλεῖρον τῆς Ἀγγλίας καὶ ἐγὼ ὁ Ὑπουργὸς τῶν Ἐξωτερικῶν ὅστις ἐφήρμοσέ τὰς κατὰ τῆς Ἑλλάδος κυρώσεις ἐγὼ ὑπῆρξα ὁ ὑποστηρικτὴς τῆς πολιτικῆς ταύτης εἰς τὸ Συμβούλιον τοῦ Στέμματος κατὰ Μάρτιον 1936, καὶ

ἐγὼ κατὰ τὸ ἔτος 1940 ὅτε ἡ Ἀγγλία ἐστερεῖτο οἰωνοῦποτε συμμάχων τηλεγραφικῶς συνέχαιρον τὸν Ναύαρχον Πάουντ διὰ τὴν ἔνδοξον Ναυμαχίαν τοῦ Νάρβικ, ὑποδεικνυομένου οὕτω ἔκτοτε ὑπ' ἐμοῦ διὰ τοῦ περισσώτερον ἐκδήλου τρόπου, ποῦ τὸ Ἐθνικὸν συμφέρον ἐκάλει καὶ τὴν Ἑλλάδα νὰ ταχθῆ, ἐφ' ὅσον μοιράως ἐπρόκειτο νὰ συγκρουσθῶμεν. Καὶ πάντα ταῦτα διότι ἀιραδάντως αἰετοῦ ἐπίστευσα ὅτι ἡ Ἑλλάς ἠδύνατο νὰ στηρίξῃ τὴν ἐλευθέραν τῆς ὑπαρξίν εἰς τὴν Ἀγγλικὴν φιλίαν καὶ ὑποστήριξιν, μηδέποτε, οὐδὲ ἐπ' ἐλάχιστον ἐμοῦ κλονισθέντος, ἀλλ' ἀντιθέτως διακηρύξαντος παντοῦ καὶ πάντοτε τὴν βεβαίαν καὶ ἀσφαλῆ Ἀγγλικὴν Νίκην.

Τέλος ὁ, στερούμενος ὑπογραφῆς, δῆθεν «φίλος» τῶν «ΚΕΡΚΥΡΑ-ΚΑ ΝΕΩΝ» κατασυκοφαντῶν με ὑποστηρίζει καὶ γράφει ὅτι δῆθεν κατὰ τοὺς χρόνους τῆς κατοχῆς «ἐδέχθη τὰς ὑπόπτους παρηνικάς φιλοφρονήσεις καὶ τὰς παροχὰς τῆς εὐμενείας του». Οὐδὲν τούτων ψευδέστερον καὶ συκοφαντικώτερον. Κατὰ Μάιον 1941 ἐπέστρεψα εἰς Κέρκυραν ἄνευ οὐδεμιᾶς συνοδείας Γερμανῶν ἀξιωματικῶν, καὶ ἄνευ συστατικῆς τινὸς ἐπιστολῆς τοῦ στρατηγοῦ Λίστ, τὸν ὁποῖον οὐδέποτε εἶδον καὶ οὐδέποτε ἐγνώρισα. Ἀπὸ τῆς ἀφίξεώς μου ἐγκατεστάθην εἰς τὸ ἐν Ῥόπα ἀγρόκτημά μου. Τὴν 4ην Ἰουνίου 1941 καὶ πρὶν ἢ ἐγκαθιδρυθῆ ἐν Κερκύρᾳ ἡ Ἱταλικὴ Πολιτικὴ Διοίκησις, διὰ τινος συγγενοῦς μου, μοὶ παρεχωρήθη ἀδεία διατηρήσεως τῶν ὄπλων μου, ἅτινα καὶ μοὶ ἀφῆρέθησαν κατὰ 8Ἰβριον 1943 ὑπὸ τῶν Γερμανῶν χωρὶς ἡ σκιά τοῦ Ναυάρχου Κανάρη τὸν ὁποῖον ἐγνώρισα κατὰ τὸ ἔτος 1924 καὶ οὐχὶ κατὰ τὸ 1914, νὰ με «ἐπισκιάσῃ».

Τὰ ραδιόφωνα μου μοὶ ἐπεστράφησαν ὅταν καὶ οἱ συμπολίται μου τὰ ἔλαβον, με ἀπεστέρησε δὲ καὶ αὖθις τούτων ἡ Ἱταλικὴ Πολιτικὴ Διοίκησις, καὶ ἐν τέλει διεσώθησαν μόνον αἱ ἀποδείξεις παραδόσεώς των, ἀμφοτέρων τῶν ραδιοφῶνων μου ἀπολεσθέντων.

Οὐδέποτε εἶδον τὸν Ἱταλὸν Πολιτικὸν Διοικητὴν διὰ προσωπικὰς μου ὑποθέσεις καὶ συμφέροντα διότι οὐδέποτε τοιαύτας μετ' ἐκείνου εἶχον οὐδέποτε ἐνδιεφέρθη καὶ ἀνεμίχθη εἰς τὴν ἐκδοσὶν οἰωνοῦποτε διατακτικῶν ἢ ἀδειῶν, διότι οὐδέποτε, ὡς σύμπασα ἡ Κερκυραϊκὴ Κοινωνία γνωρίζει, διέθεσα ποτὲ οἰαδήποτε τροφίμα ἢ ἐξήγαγον ἐκ τῆς Κερκύρας οἰαδήποτε ἐμπορεύματα, καὶ οὐδέποτε ἤλθον εἰς οἰανδήποτε σχέσιν καὶ ἐπαφὴν πρὸς οἰονοῦποτε Νομάρχην ὑπὸ τῶν Ἀρχῶν κατοχῆς διορισθέντα.

Τὸν Ἱταλὸν Πολιτικὸν Διοικητὴν ἐπεσκέφθη μόνον εἰς τὸ Γραφεῖόν του καὶ οὐδέποτε ἐν τῇ οἰκίᾳ του, ἵνα διαμαρτυρηθῶ διὰ τὰς ἐκάστοτε ἀδικαιολογήτους τῶν συμπολιτῶν μου ἐκτοπίσεις, καὶ ἄλλας ἐκνόμους τῶν ἀρχῶν κατοχῆς ἐνεργείας.

Τῆς Κερκυραϊκῆς Κοινωνίας ὁ κύκλος καὶ ὁ ὀρίζων εἶναι εὐτυχῶς λιαν περιορισμένοι, καὶ ἅπαντες οἱ Κερκυραῖοι γνωρίζουσιν ὅτι οὐδεμίαν ΟΥΔΕΠΟΤΕ ἀπεδέχθη πρόσκλησιν τοῦ Ἱταλοῦ Πολιτικοῦ Διοικητοῦ διὰ τὰς διαφόρους δεξιώσεις καὶ τὰ προσφερόμενα συμπόσια τῶν ἐν αὐτῇ ταύτῃ τῇ Πολιτικῇ Διοικήσει ὅσον καὶ ἐν τῇ οἰκίᾳ του.

Ἐνεκα μάλιστα τῆς τοιαύτης ΚΑΤΗΓΟΡΗΜΑΤΙΚΗΣ ΜΟΥ ΑΡΝΗΣΕΩΣ ὅπως ἔλθω εἰς οἰανδήποτε ἔστω καὶ τὴν στοιχειώδη κοινωνικὴν σχέσιν καὶ ἐπαφὴν μετὰ τῶν διαφόρων Ἱταλικῶν κύκλων, διετέλουν ἔκτοτε ὑπὸ τὴν συνεχῆ παρακολούθησιν τῆς Ἱταλικῆς Ἀστυνομίας, ἐξ οὗ καὶ αἱ κατ' ἐμοῦ ἐκθέσεις τῆς, μεταξύ τῶν ὁποίων καὶ ἡ ὑπ' ἀριθ. 20211 ἐμπιστευτικὴ τῆς 26 ΔἸβρίου 1942, κατὰ τὴν εἰς χεῖράς μου ἔγραψον ἀπόδειξιν, δι' ἧς ἐζητήθη τότε, καὶ ὁ ἐκ Κερκύρας εἰς Ἱταλίαν ΕΚΤΟΠΙΣΜΟΣ τοῦ Δημάρχου κ. Κόλλα, διαφόρων συμπολιτῶν μου καὶ ἐμοῦ, ὑπὸ τοῦ τότε Διευθυντοῦ τῆς Ἱταλικῆς Ἀστυνομίας Ἀντισυνταγματάρχου Ντὲ Μπλάζι.

Περὶ τῶν λεγομένων ὑπὸ τῶν ἀσπόνδων μου φίλων δὲν ἐνδιαφέρομαι, ἀλλως οὐδεμίαν εἰς αὐτοὺς περιποιεῖ τιμὴν ἢ ἀποκαλυπτομένην στάσις καὶ ἐναντι ἐμοῦ συμπεριφορὰ τῶν.

Ταῦτα πάντα ἄπαξ διὰ παντός, μὴ προτιθέμενος τοῦ λοιποῦ νὰ ἀπαντήσω οὐδέποτε εἰς οὐδὲν ἕτερον δημοσίευμα. Φρονῶ ἄλλως τε ὅτι «οἱ καιροὶ οὐ μενετοί» καὶ δέον πάντες οἱ ΕΘΝΙΚΩΣ ΣΚΕΠΤΟΜΕΝΟΙ, καὶ διὰ τὴν Κοινωνίαν μας ἐνδιαφερόμενοι, ἀνεξαρτήτως οἰωνοῦποτε ἐπὶ τοῦ πολιτειακοῦ ζητήματος ἀντιλήψεων νὰ ἐνωθῶμεν εἰς μίαν καὶ ἀδιαίρετον παράταξιν, ἐπ' ἀγαθῶ τῆς ἀγαπητῆς μας Πατρίδος καὶ τῆς Κοινωνίας ἐν τῷ συνόλω.

ΙΩΑΝΝΗΣ Γ. ΘΕΟΤΟΚΗΣ

Αρ. Εισ. 955 ✓ VI 442